Geçen yazıda Alt Emperyalizm ve Türkiye kitabından alıntı yaparak, “bu ülkede yayılmacılık halktan sürekli destek görmüştür” demiş ve aradan 20 yıl geçtikten sonra da bu desteğin azalmadığını belirtmiştim.

Bu aynı zamanda şu anlama gelir: halkın büyük kesimi barış değil savaş istiyor.

Tersini iddia edebilirsiniz ama bu iddia boşlukta kalır.

Sürekli savaş kışkırtıcılığı yapılarak barış istenmez.

Her yıl 30 Ağustos’ta “kahpe Yunan’ı denize dökmekle” övüneceksiniz, ardından da “Yunanistan ile savaş istemiyoruz, barıştan yanayız” diyeceksiniz!

Yapılanla söylenen birbirine çok uygun, öyle değil mi?

Tarihte hemen her halk başkasıyla savaşmıştır. Bu savaşları sürekli hatırlayarak, her yıl yapılan törenlerle anılarını canlı tutarak barış istenmez.

Barışın ilk şartı unutabilmektir.

Fransa-Almanya örneğine bakın…

Bu iki halk birkaç yüzyıldan beri sürekli savaştılar. İki ülke arasındaki sınır bölgesi sürekli el değiştirdi. Napolyon ordularıyla zamanın Almanya'sını işgal etti. Birinci ve İkinci Dünya savaşlarında da iki ülke rakipti. Hatta ikinci savaşta Alman orduları Paris dahil Fransa'yı işgal edecekti.

1945 sonrasında iki tarafın da karşılıklı çabasıyla iki halk birbirine yakınlaştı.

Birinci Dünya Savaşı'nın en kanlı muharebesi Çanakkale değil Verdün'dür. Bu savaşın belirli yıldönümlerinde Almanya ve Fransa devlet başkanları birlikte anma düzenlerler. Orada iki ordu arasında çok sayıda kayıp verilen ve uzun süren savaş gerçekleşmiştir ama yıllar sonra birlikte anma yapılır.

Türkiye-Yunanistan savaşı da yaklaşık bunun kadar eskidir ama ölenleri birlikte anmak kimsenin aklına gelmemiştir. Sadece Türkiye'de değil Yunanistan'da da düşmanlığın sürmesini isteyenler vardır ve sayıları da az değildir.

Bu ülkede güçlü bir barış hareketinin gelişebilmesi için yapılacak önemli işlerden bir tanesi 30 Ağustos gibi anmaları kaldırmaktır. Bu birdenbire olmayabilir, biraz zaman alabilir ama yapılması gerekir.

Ayasofya'nın camiye çevrilmesinin önemli destek bulduğunu biliyorsunuz. Bunu yapmak Ortodoksların dini değerlerine hakaret değil midir?

Fatih böyle yapmış olabilir ama o 550 yıl önceydi, bugün de aynısının yapılması gerekmez.

Bunları yapıp sonra da "biz barıştan yanayız" diyebilirsiniz ama ciddi olmazsınız.

Yunanistan ile Türkiye arasında bitmeyen bir toprak sorunu vardır. Aynı sorun Almanya ile Fransa arasında da vardı, çözüldü. İki halkın yakınlaşmasıyla çözüldü. "Alsase bölgesi gerçekte Almanya toprağıdır" diyene iyi gözle bakmazlar.

İki halk birbirinin dilini öğrendi. Bu konuda Almanlar daha ileridedir. Fransa'da iyi bir kitap yayınlanırsa kısa süre sonra Almancası da çıkar. Almanya'da çok sayıda iyi Fransızca bilen bulunuyor. Fransa'da da iyi Almanca bilenler var ama bu kadar değildir. Yıllardan beri süren çok sayıda öğrenci değişimi, karşılıklı burslar vb. var. Bunlar da kademeli olarak yakınlaşmayı getirdi.

Almanya'da "zamanında Paris'i nasıl işgal etmiştik" diyeni duymadım, varsa da doğrudan Nazidir derler.

Yıllarca ne kadar savaş ve düşmanlık yaşamış da olsalar iki halk birbirinin kültürünü daima takdir etmiştir.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman orduları Paris'i kuşatır. Şehrin teslim olmasını isterler ama şehir önce teslim olmaz. Süreyi uzatıp, "teslim olun, kuşatıldınız, bu şehri yıkmak istemiyoruz" derler. Sonunda Alman ordusu kente girer.

Savaşın sonlarına doğru Almanya geri çekiliyor. Hitler önce Paris'in yıkılmasını emreder. Sorumlu Alman general ise, "Tarihe Paris'i yıkan general olarak geçmek istemem" deyip emre uymayı reddeder.

Savaştan yıllar sonra bu general öldüğünde Fransa cenaze törenine özel kıta gönderecektir.

Bunlar güzel örneklerdir ve önemli olan bunların öne çıkarılmasıdır.

İlginçtir, Türkler yıllarca birlikte yaşadıkları halkların tarihini bilmez. Ne Yunanlıların ne Bulgarların ve hatta sürekli savaştıkları Rusların tarihlerini bilmezler. Oysa ki Osmanlı tarihi bu ülkelerin tarihleriyle iç içedir.

Yıllarca birbirine yabancı olarak yan yana yaşayıp “nasıl denize döktük ama” anmaları yap, ardından da barış istediğini iddia et…

Hadi canım sen de derler…